מב:

בהמה והא אנן תנן הדר עם העכו"ם בחצר

הרי זה אוםר עליו לא קשיא הא דאיתיה

הא דליתיה ומאי קסבר אי קסבר דירה בלא

בעלים שמה דירה אפי' עכו"ם נמי ניתסר ואי

קסבר דירה בלא בעלים לא שמה דירה

אפילו ישראל גמי לא ניתסר לעולם קסבר

א דירה בלא בעלים לא שמה דירה וישראל

דכי איתיה אסר כי ליתיה גזרו ביה רבגן

. עכו"ם דכי איתיה גזירה 6 שמא ילמד ממעשיו

כי איתיה אסר כי ליתיה לא אסר וכי ליתיה

לא אסר והתנן 0 המניח את ביתו והלך לו

לשבות בעיר אחרת אחד נכרי ואחד ישראל

אוסר דברי רבי מאיר ב התם דאתי ביומיה

אמר רב יהודה אמר שמואל מי הלכה כרבי

אליעזר בן יעקב ורב הונא אמר מנהג כרבי

אליעזר בן יעקב ור' יוחנן אמר נהגו העם כר' אליעזר בן יעקב א"ל אביי לרב יוסף

קי"ל י משנת רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי

ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי

אליעזר בן יעקב מהו לאורויי במקום רבו

א"ל 🌣 ד אפילו ביעתא בכותחא יי בעו מיניה

מרב חסדא כל שני דרב הונא ולא (0 אורי א"ל

ר' יעקב בר אבא לאביי כגון מגלת תענית

דכתיבא ומנחא מהו לאורויי באתריה דרביה

א"ל הכי א"ר יוסף אפי' ביעתא בכותחא @ בעו

מיניה מרב חסדא כל שני דרב הונא יי ולא

אורי רב חסדא אורי בכפרי בשני דרב הונא

לעיל ע"א ב"מ עא.],לעיל מז. לקמן פו.,

ג) ועי׳ מוספות בכורות כג:

ד"ה משנתן. ד) יבמות מט:

ס. [גיטין סו. בכורות כג:],

כ) וכמובות מ:ז. ו) ומחר

לע"ח], ז) [ע"כ ל"ח], לע"ח], ז) [ע"כ ל"ח], ק) [כדחי תענית כו:],

ה) [כדאי תענית כו:], ט) [דף מו.], י) [לקמן סג:],

ל) [ערך כתח], ל) [וע"ע תוספות בילה דף ו: ד"ה

בילים], מ) [לפנינו הגי׳

לחתר],

הנהות הב"ח

(מ) גמ' ביעתה בכותחה

ליה וכו': (ג) שם בכומחל

בעי מיניה מרב חסדא וכו': (ד) שם ולא אורי לי רב

מסדה: (כ) רש"י ד"ה אמר

מר וכו' דישראל הוא דאוסר על ביתו: (1) ד"ה

ה"ג וד"ה וישראל וד"ה כי

לימיה הכל דיבור אחד: (1) תום' סד"ה ורבי יוחנן

. וכו' ישראל אחר דאסר עליה

בבית אחד אינם אוסרים

זע"ז אא"כ דרים בשני בתים הס"ל ונ"ב ועיין במטר"י ועיין במוספו' לף

עד בד"ה מבוי שלדו:

גליון הש"ם

ה א ב מיי' פ"ד מהל' עירובין הלכה יג סמג עשין א טור ש״ע א״ח

סימן שעא ס״א: מיני פ״ב שם הלכה ט ג מיי׳ פ״ב שם הלכה ט סמג שם טוש"ע א"ח ת"ת הלכה ב סמג עשין יג טור ש"ע י"ד סימן רמב ס"ד [וברב אלפס שבועות פ"ו דף שנו: ונפ"ו שם

מוסף רש"י

אחד נכרי ואחד ישראל אוסר. דדירה בלא בעלים שמה דירה (לקמן פו.). קב ונקי. קנ מדה קטנה, כלומר מועטים הוא נוכר במשנה או בברייתא. ינקי בכל מקום שמזכר הלכה כמומו (יבמות מט: ורנוי"ז ררורות רג:) פו: לפ ובעי ו בבורות בגו) מו. כמ לימד הרבה כשאר חבריו אלא מה שאומר בבית המדרש נהי הוא. שהלכה כמותו לעולם (גיטין סד.).

רבינו חננאל

אוקימנא בזמן דליכא ההוא גוי בחצר, ולא חיישינן דלמא אתי, ואי במקום קרוב הוא דיכול ר' אליעזר בן יעקב אומר לעולם אינו אוסר עד שיהיו שני ישראלים עו שנו שני ישו אינם אוסרין זה על זה. תנא ל) אכסנאי לעולם אינו אוסר. אמר רב יהוד׳ אמר שמואל הלכה כר׳ אליעזר בן יעקב. רב הונא אמר מנהג כר' אליעזר בז יעקב. ר' יוחנז אמר המר נהגו העם כר' אליעזר בן יעקב. אמר ליה אביי בן כובו הבו דאמר לרב יוסף כיון דאמר הלכה כר׳ אליעזר בן יעקב, וקיימא לן משנת ר' אליעזר קב ונקי, כלומר מעט ומנוקה ואין צריך לנפותו ולנקותו. לאורויי קמיה **רביה.** . א״ל ביעתא בכותחא בעי מינה דרב חסדא בשני דרב הונא רביה. פי׳ בה ביצים גמורות מותרות לאוכלן בכותח שיש בו ניסיובי דחלבא דלאו כבשר הן, או דלמא כבשר כבשר הן הן ואסיר. ולא פשיט לי, כלומר אסור להורות אפי' כמו זה הדבר שהוא ברור בפני רבו.

א) בירושלמי בפירקין הל' ב' וע"ש דאית תנא תני דאוסר

ורבי יוחגן אמר נהגו העם כר' אליעזר בן יעקב. נמסכת תענית בפ' שלשה פרקים (דף מו:) מפרש דהלכה דרשינן בפרקא ומנהגא בפרקא לא דרשינן אבל אורויי מורינן ומ"ד נהגו אורויי נמי לא מורינן אבל אי עבדי לא מחינן בידייהו ואע"ג דבכל

דוכתא קיימא לן כר' יוחנן לגבי שמואל בהא קי"ל כשמואל דאמר הלכה אפילו בפירקא דריש לה דקי"ל הלכה כדברי המיקל בעירוב כדפסיק ריב"ל לעיל ש וקי"ל כוותיה יי ואפי׳ כביעתא בכותחא לגבי ר'י חשבי ליה אביי ורב יוסף להא דראב"י ורבא נמי מודה לאביי גבי עובדא י דהמן בר ריסמק אי לא משום דביטלת תורת עירוב מאותו מבוי ואומר ר"י דאותן ישראלים הדרים יחידים בכרכים המוקפים חומה שיש להם מחילות גמורות ודלתותיהן נעולות בלילה שרי לטלטל בכולה בשבת כיון דליכא ישראל אחר

דאסר עליה (1): מהן לאורויי במקום רביה. אומר ר"י כל הני הוראות כגון שבא מעשה לפניו ומורה לעשות כן אבל אם שואלין לתלמיד הלכה כדברי מי יכול לומר כל מה שבדעתו ובלבד שלא יורה על מעשה שבא:

אפילן ביעתא בכותחא. מפרץ בערוך לי דלאו בסתם בינים איירי דאותן אין נריכין היתר דאין לך עם הארץ שלא ידע שמותרות בחלב אלא כששוחט את התרנגולת ומלא בה בילים גמורות שמותר לאוכלן בחלב כדתניא בפ"ק דבילה (דף ו:) ואם תאמר אמאי מותר לאוכלן בחלב מ"ש מבילת נבילה דאסרינן אפי׳ כמוה נמכרת בשוק כדתנן במס' עדיות (פ״ה מ״ה) ותירך בהלכות גדולות דגבי איסור נבילה דאורייתא החמירו

אבל בבשר עוף בחלב דרבנן הקילו ואם תאמר אם כן מאי אפילו דקאמרינן אפילו ביעתא בכותחא דאטו מי פשיט היתר טפי משאר דברים הא פלוגתא היא דלמ"ד בשר עוף בחלב דאורייתא אסירי מידי דהוה אבילת נבילה ואומר ר"י דלהכי קאמר אפי׳ שאע"פ שכל העולם נוהגין בו היתר ובפ"ק דבילה (דף ו:) נמי פשיטא ליה להש"ס דשרייא גבי הא דאמר רב בינה עם יציאתה נגמרה דקאמרינן למאי אילימא דשרי לאוכלה בחלב הא במעי אמו אסורה והא תניא השוחט את התרנגולת כו' משמע דפשיטא ליה דלא הוה פליג רב ולפירוש רבינו תם אתי שפיר שפי׳ דבבילת נבילה החמירו משום דנבילה דבר האסור הוא אבל בבשר בחלב לא החמירו דכל חד וחד באפי נפשיה שרי 0:

כגון מגלת תענית. פירש בקונטרס דכתיבא ומנחא אלין ימים האסורין להתענות וא"א לומר הכי דאפרושי מאיסורא

חרתא שרי במקום רביה כדאמרינן לקמן אין חכמה ואין תבונה כו׳ אלא בימים המוחרים איירי אי שרי לאורויי וכי ההוא דמקלמן הוו דלא למספד בהון דמורי הי מינייהו שרי ולפניו אסור ולאחריו מותר ובזמן שהיה מגלת תענית נוהגת קאמרינן כי האידנא בטלה מגלת תענית כדפסיק בפ"ק דר"ה (דף יט:):

רב חסדא אורי בכפרי בשני דרב הונא. כדמפרש הקונטרס שלא היה שם מקומו של רב הונא ובפומבדיתא היתה מקומו ול"ל דתלמיד חבר דרב הונא הוה כמו רב המנונא דאורי בחרתא דארגז בשני דרב חסדא דמפרש בסמוך משום דתלמיד חבר דיליה היה ° אבל תלמיד גמור אין יכול להורות אפילו שלא במקום רביה כדאמרינן בשני דרב הונא לא אורי רב המנונא בחרתא דארגו אע"פ שהיה מקומו של רב הונא בפומבדיתא ואפילו רחוק ממנו שלש פרסאות או אפילו טפי אסור ואינו חייב מיתה דפריך עלה מאותו תלמיד שנתחייב מיתה על שהורה ברחוק שלש פרסאות מר"א אבל אם לא נתחייב מיתה לא הוה קשיא מידי אפילו איכא איסורא במילמיה ורבינא דסר סכינא בגבל משמע שהיה רחוק הרבה מרב אשי והיה אסור שם אם היה תלמידו גמור כו' והא דאמרינן בפ"ק דסנהדרין (דף ה:) תנחום בריה דר' אמי איקלע ¹⁰ לאמרא דרש להו מותר ללחות חטין בפסח אמרו ליה לאו ר' מני דמן לור איכא הכא וחנא חלמיד לא יורה הלכה במקום רבו אא"כ רחוק ממנו שלש פרסאות כנגד מחנה ישראל לריך לומר דתלמיד חבר הוה ומש"ה חוץ לג' פרסאות שרי והא דאמרינן בפניו אסור וחייב מיתה כל תוך שלש פרסאות חשיב בפניו כדמשמע באוחו חלמיד שהורה לפני ר"א דאם היה חוך שלש פרסאות בדין היה חייב מיתה ומסתמא נמי לא בפניו ממש היה וכן בני אהרן מסתמא לא הורו בפני משה ממש ועיקר שיעור דגמרינן שלש פרסאות כנגד מחנה ישראל מבני אהרן גמרינן לה והחם חייבי מיתה הוו ואומר ר"י דווקא בדבר שנראה חידוש לשואל ואפילו ביעתא בכותחא ומגלת תענית בכי האי גוונא איירי ולא נקטינהו אלא לאשמועינן דאפילו בהני שהתלמיד בעלמו יודע שאינו טועה אסור להורות אבל דבר שהשואל יודע שידוע מנהגו של דבר זה כגון נותן טעם לפגם וכיולא בו דכשמורה לו היתר אין דומה לו דבר חידוש שרי ורבינא דסר סכינא בבבל כעין דבר חידוש הוא שנוטל שררה כדאמרינן (חולין דף יז:) לא אמרו להראות סכין לחכם אלא מפני כבודו של חכם:

אמר מר הרי הוא כדיר של בהמה. דנכרי לא אסר מידי וכי דייר ישראל גביה קאמר ר' מאיר דישראל (כי אוסר על ביתו של עכו״ם אבל עכו״ם אינו אוסר על ביתו של ישראל והתנן כו׳: הא דליסיה. לעכו"ם לא אסר ואם יש שם ישראל אחר אוסר על ביתו של עכו"ם ואפי׳ ליתא לישראל: אמר מר חצירו של עכו"ם הרי הוא כדיר של

ה"ג לעולם קסבר דירה בלא בעלים (ו) לאו שמה דירה וישראל דכי איתיה אסר. משום דירה דדירת ישראל שמה דירה: כי ליפיה גורו רבנן. משום כי איתיה אבל עכו"ם דאפילו כי איתיה לאו שמה דירה אלא משום שמח ילמד כו': דחתי ביומיה. שהלך למקום קרוב ויבא בו ביום ואי שרית להו קודם שיבא מטלטלי נמי אחר שיבא ולא מסקי אדעתייהו: ל"ח" הכי גרסינן וחם יש שם ישרחל חתר. שדר ישרחל עם ישרחל חחר בבית א' הרי זה העכו"ם אוסר עליו דהכי שכיח דדייר ורישא דהתני הרי הוא כדיר של בהמה בישראל הדר יחידי עמו דלא שכיח דדייר ואתא ר' אליעזר למימר עד שיהו דרין בשני בתים ומשום הכי מותבינן לר"מ וביחידי לא אסר והתנן כו'. ואי אפשר לומר כן דהא משנינן הא דאיתיה הא דליתיה וכיון דבליתיה מוקמינן לה כי יש שם ישראל אחר דר עם חבירו בבית מאי טעמא אסר עכו"ם ועוד דבתוספ' (פ״ה הט״ו) הכי גרסינן ואם יש שם ישראל אחר הרי זה אוסר מפני שהוא כחלירו ואי האי אוסר בעכו"ם קאמר מאי מפני

שהוא כחלירו ועוד הא טעמא משום שמא ילמד הוא": הלכה. דדרשינן לה בפירקא ברבים: מנהג. בפירקא לא דרשינן אבל אורויי מורינן לה בבא לישאלים. ומאן דאמר נהגו אורויי נמי לא מורינן אבל אי עבדי לא מחינן בידייהו: קיימא לן. ביבמות פ' החולץ בסופיה (מט:) משנת ר' אליעזר בן יעקב קב ונקי כלומר במקומות מועטין מוזכר במשנה אבל נקי

הוא דהלכה כמותו בכל מקום והכא אמר שמואל דהלכה כמותו ומשמע דפשיטא לן דהכי הילכתא: **מהו לאורויי**. תלמיד במקום רבו

כיון דלא תליא בסברא ומילתא פשיטא הוא שרי או דילמא חולפא הוא:

ביעתא. בילה לאוכלה: בכוחח. שיש בו ניסיובי דחלבא דמלתא

פשיטא הוא: בעי מיניה מרב הסדא. אם מותר אם אסור ולנסותו

היה מתכוין אם יורה במקום רבו: ולא אורי. בשני דרב הונא רביה:

כגון מגלם פענים דכסיבה ומנחה. אלו ימים אסורין להתענות. להכי

נקט מגלת תענית שלא היתה דבר הלכה כתובה בימיהן אפילו אות

אחת חוץ ממגלת תענית ולהכי קרי לה מגלה: בכפרי. שם מקום.

ולא היה מקומו של רב הונא ומקומו בפומבדיתא ושתיהן בבבל:

תום' ד"ה ר"ח אורי וכו'. אבל תלמיד גמור. עי' נס' נני חיית נלקוטיס שבסוף הספר:

רב ניםים גאוו

אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי כרבי אליעזר בן יעקב. ור׳ יוחנן אליעזר בן יעקב. ובמס׳ תעניות בפרק בשלשה פרקים פירשוה מאן דאמר -. הלכה דרשינן לה בפירקא, ומאז דאמר מנהג דרשינן כי אתו לקמן מורינן להו, ומאן דאמר נהגו אפילו אורויי נמי לא מורינן להו ואי עבוד לא מהדרינן להו. אמר ליה ביעתא בכותחא בעי מיניה בפסחים בפרק ואלו עוברין בפסח גרסי כי כותח הבבלי יש בו קומניתא דאומא, ומילחא . נסיובי. והביצה מותרת בחלב בכלל בשר, ואפילו אם שחט עופות ומצא בתוכן ביצים מותרות לאכלן בחלב. וכלכד שתהא השוחט שאמרו התרנגולת ומצא ימורות לאכלן בחלב. ונמנע רב חסדא בימי רב הונא מלהורות אפי׳ בחלב שהיתר גמור הוא לאכלה.